

Pfv.IV.20.661/2013/5.szám

A Kúria a Zamecsnik, Pósfai és Társai Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Zamecsnik Tamás ügyvéd) által képviselt felperesnek a Faludi Wolf Theiss Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Bárdosi Gábor ügyvéd) által képviselt I. rendű és II. rendű, valamint a Kende Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Kende Tamás ügyvéd) által képviselt „végelszámolás alatt” III. rendű alperesek ellen kártérítés iránt a Fővárosi Törvényszék előtt 25.G.40.913/2012. számon megindított és a Fővárosi Ítéltábla 6.Pf.22.006/2012/6. számú jogerős ítéletével befejezett perében a felperes által 20. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán megtartott tárgyaláson meghozta a következő

i t é l e t e t :

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. és II. rendű alpereseknek mint együttes jogosultaknak 1.270.000 (egymillió-kétszázhetvenezer) forint, a III. rendű alperesnek 300.000 (háromszázezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

A le nem rótt 3.500.000 (hárommillió-ötszázezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket a felperes köteles az államnak külön felhívásra megtéríteni.

Ez ellen az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A jogerős ítélet által megállapított tényállás szerint 2001. január 1-jén a felperes és a II.r. alperes disztribútori szerződést kötöttek, amelynek alapján a felperes jogosultságot szerzett a .. típusú gépkocsik, alkatrészeik és tartozékaik kizárólagos magyarországi importálására. A szerződés megszűnésének időpontját a felek az 1400/2002/EK rendelet (MVER) magyarországi

hatálybalépését megelőző napban határozták meg. Az I.r. alperes, a II.r. alperes európai leányvállalata 2004. augusztus 19-én közölte a felperessel, hogy a disztribúciós feladatok ellátására saját céget hoznak létre. Majd 2004. október 29-én felkérte a felperest, hogy a garanciális javítások ellátásához szükséges intézkedéseket tegye meg. 2004. november 2-án a felperes közölte az I.r. alperessel, hogy a szerviz szolgáltatásokat a felkérésnek megfelelően teljesíti. 2005. január 25-én az I.r. alperes úgy nyilatkozott, hogy január 31-től nem igényli a vevőszolgálati feladatok ellátását.

A felperes keresetében elsődlegesen az I.-III.r. alperest, másodlagosan pedig az I. és II.r. alperest egyetemlegesen 2.891.000.000 forint és 2005. január 1. napjától járó kamata megfizetésére kérte kötelezni. A felperes jogi álláspontja szerint az I.r. alperes károkozó magatartása abban áll, hogy az 1400/2002/EK rendeletből és a 19/2004. (II. 13.) Kormányrendeletből eredő szerződéskötési kötelezettsége ellenére a felperessel nem kötött szerződést, majd újabb levélben megtiltotta a felperesnek a disztribútori tevékenység folytatását. A II.r. alperes a III.r. alperes bejegyzése iránti kérelem benyújtásával okozott kárt a felperesnek. Míg a III.r. alperes a bejegyzést megelőzően már felkereste a felperes partnereit és jogosultság nélkül átmeneti szerződés megkötésére vonatkozó ajánlatot tett. A felperes előadása szerint a cég a teljes értékét elveszítette az alperesek magatartása folytán. Másodlagosan a felperes azt adta elő, hogy a felperes és az I.r. alperes között zajlott elektronikus levélváltással és a felek ráutaló magatartásával új szerződés jött létre határozatlan időre, amit az I.r. alperes jogellenesen mondott fel és ezzel kárt okozott a felperesnek. Harmadlagosan biztatási kár jogcímén kérte marasztalni az alpereseket.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította.

A felperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság helybenhagyta az elsőfokú bíróság ítéletét. Az ítélet tábla határozata indokolásában kifejtette, hogy korábbi hatályon kívül helyező végzésében az elsőfokú bíróságnak az I. és II.r. alperesek egymással fennálló kapcsolatának részletes feltárását, annak kötelmi jogi szempontból való minősítését írta elő. Az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban tisztázta, hogy a felperes a perben nem a 2001. január 1-jén létrejött és 2004. október 31-én megszűnt disztribútori szerződésből eredő jogát vagy követelését kívánja érvényesíteni, ezért nem volt annak jelentősége, hogy kit illettek meg a disztribútori szerződésből eredő jogok, illetve kit terheltek a kötelezettségek. Annak sem volt relevanciája, hogy a II.r. alperes átruházta-e a szerződésből eredő jogait az I.r. alperesre, és milyen feltételek kikötése mellett. Ezért további bizonyítás lefolytatása, az átruházás

körülményeinek feltárása érdekében sürgősen volt, mert az I.r. alperes a kifogásolt jognyilatkozatokat anyagi jogosultság hiányában képviselőként is megtehetette.

Az ítélet tábla jogerős ítéletében megállapította: a II.r. alperes 2004. szeptember 9-én és november 3-án felpereshez írt leveleiben úgy nyilatkozott, hogy az I.r. alperes teljes jogú felhatalmazással rendelkezik a II.r. alperes nevében a tárgyalásokra. Ezt az I.-II.r. alperes egyetemesen adta elő a perben. A II.r. alperes perbeli nyilatkozataival az I.r. alperes nyilatkozatait jóváhagyta. Mindebből okszerűen vonható le az a következtetés, hogy az I.r. alperes a felperessel szemben a II.r. alperes képviselőjeként járt el. Így tehát tisztázásra került az I. és II.r. alperesek egymással fennálló kapcsolata, illetve, hogy az I.r. alperes milyen minőségben tette meg nyilatkozatait a felperes felé, ezzel lehetővé vált az I.r. alperes tevékenységének jogi minősítése is. Mindezekből következően tehát az elsőfokú bíróság eleget tett a hatályaon kívül helyező végzésben előírt valamennyi kötelezettségnek.

Az ítélet tábla egyetemesen az elévülési kifogással kapcsolatban az elsőfokú bíróság által kifejtettekkel. Megállapította, hogy a III.r. alperessel szemben a követelés elévült, így az bírósági úton nem érvényesíthető, míg az I.r. alperessel szemben a felperes követelését a Ptk. 324. § (1) bekezdésében meghatározott ötéves időn belül érvényesítette.

A másodfokú bíróság osztotta az elsőfokú bíróság azon álláspontját is, hogy a felperes üzletrészeinek értékcsökkenése illetve teljes értékvesztése a tagok vagyonában eredményez értékcsökkenést, ezért ennek kárként való érvényesítésére a felperes nem jogosult.

A Ptk. 205. § (1) bekezdése és a 213. § (1) bekezdése alapján kifejtette, hogy az I.r. alperes kinyilvánította: nem kíván új szerződést kötni a felperessel, majd 2004. október 29-én levelében egyértelműen kizárta azt, hogy a felperes az abban foglaltakat ajánlatnak tekintse. Ajánlat hiányában a felperes nyilatkozata nem tekinthető az ajánlat elfogadásának. Miután nem jött létre szerződés a felperes és az I. vagy II.r. alperes között, fogalmilag kizárt annak jogi lehetősége, hogy a felperes eredményesen érvényesítsen szerződésszegésre alapított igényt.

A felperes a disztribútori szerződés 2003. június 23-i módosításában lemondott az újabb szerződés megkötésének elmaradásából eredő károk megtérítése iránti követelés érvényesítéséről. Ez kizárja annak lehetőségét, hogy a felperes újabb disztribútori szerződés megkötésének elmaradásából eredő kárainak megtérítésére kérje kötelezni a II.r. alperest. Az ítélet tábla megítélése szerint az elsőfokú bíróság helyesen foglalt

állást abban a kérdésben is, hogy az I-II.r. alperes sem a Kormányrendelet, sem az MVBÉR alapján nem volt köteles újabb disztribútori szerződést kötni a felperessel. A rendeletek ugyanis nem a szerződések kötelező tartalmi elemeit fogalmazták meg, hanem azokat a feltételeket, amelyek léte esetén a gyártók és forgalmazók mentesülhetnek a versenykorlátozás tilalma alól. Jogszabályban előírt vagy előszerződésben vállalt szerződéskötési kötelezettség hiányában az a magatartás, hogy nem kötöttek a felperessel újabb disztribútori szerződést, nem volt jogellenes és nem volt felróható. Ennek hiányában a Ptk. 339. § (1) bekezdése alapján nem kötelezhetőek kártérítés megfizetésére. A jogerős ítélet szerint miután a disztribútori szerződést a határozott időre kötötték, a felperesnek számolnia kellett azzal, hogy a határidő lejártát követően elveszíti kizárólagos disztribútori jogállását és az ebből származó előnyöket. A felperesnek kizárólagos jogokat biztosító szerződés megszűnése után a II.r. alperes jogszerűen ruházhatott fel más személyt a disztribútori jogosítványokkal. Így tehát az a magatartás, hogy más személy lássa el a továbbiakban a disztribútori tevékenységet, ebből következően a III.r. alperes megalapítása és cégnyilvántartásba való bejegyzése iránti kérelem benyújtása sem volt jogellenes, és nem alapoz meg kártérítési igényt. A III.r. alperes felperes által sérelmezett magatartását a Gazdasági Versenyhivatal nem minősítette tisztességtelen piaci magatartásnak. Emellett ezeket a magatartásokat a kár bekövetkezésének felperes által megjelölt időpontja után tanúsította, így azok nem okozhatták a kár bekövetkeztét.

A Ptk. 6. §-ára alapított igény tekintetében megállapította, hogy az I.r. alperes a II.r. alperes képviselőjében 2004. augusztus 19-én és 2007. szeptember 7-én egyértelműen a felperes tudomására hozta, hogy saját céget kíván létrehozni a disztribúciós feladatok ellátására. Ezután egyik alperes sem helyezte kilátásba újabb szerződés megkötését, illetve nem tett olyan nyilatkozatot, amiből a felperes várhatta, hogy vele kizárólagos szerződést fognak kötni, amennyiben mégis bízott újabb szerződés megkötésében, olyan magatartást tanúsított, amiből őt kár érte, de erre nem az alperesek magatartása indította, tehát a Ptk. 6. §-ában meghatározott feltételek sem álltak fenn.

A jogerős ítélet ellen a felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, amelyben elsődlegesen annak hatályon kívül helyezését és az alperesek marasztalását a kereseti kérelem szerint, másodlagosan az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat meghozatalára utasítását kérte. Érvelése szerint a jogerős ítélet sérti a Pp. 206. § (1) bekezdésében foglaltakat, mivel a megállapított tényállás iratellenes. Vitatta azt a megállapítást, hogy a felperes a perben nem a 2001. január 1-jén létrejött és 2004. október 31-én megszűnt disztribútori szerződésből eredően kíván igényt érvényesíteni, ezért nem volt ügydöntő jelentősége

annak, hogy kit illettek meg a disztribútori szerződésből eredő jogok. Hivatkozott arra, hogy az ítélet tábla a hatályon kívül helyező végzésében egyrészt rögzítette, hogy a felek cselekményeit és tevékenységét nem lehet az MVBÉR szabályozás bevezetését megelőző és azt követő időpontra bontani, ugyanis egy egységes cselekménysorról van szó. Másrészt pedig szükségesnek tartotta a felek meghallgatását és a felajánlott releváns bizonyítási eljárások lefolytatását annak feltárása érdekében, hogy az alperesek között milyen viszony állt fenn a tárgyi időszakban, ami meghatározza az alperesek felelősségét. Hivatkozott arra, hogy harmadlagos kérelemként a szerződésszegésen alapuló kár megtérítése iránti igényt is fenntartotta, így nem lehetett volna mellőzni annak feltárását, hogy a II.r. alperes átruházta-e a szerződésből eredő jogait az I.r. alperesre. Kifejtette, hogy a megismételt eljárásban az elsőfokú bíróság nem tárta fel részletesen az I. és II.r. alperes kapcsolatát, és nem tisztázta azt sem, hogy az I.r. alperes milyen minőségben tette meg a nyilatkozatait. Az engedményezéssel érintett jogok és kötelezettség ellenértéke a II.r. alperes számviteli irataiban nem található, amely tényből elsődlegesen arra lehet következtetni, hogy nem történt engedményezés, másodlagosan, hogy a jogügylet ingyenes volt.

A Pp. 190. § (2) bekezdése alapján kérte, hogy a törvényszék egyetemenlegesen kötelezze az alpereseket az engedményezési megállapodás becsatolására és a Pp. 167. § (1) bekezdése alapján tanúként idézze a II.r. alperes auditálásában résztvevő munkavállalókat, akiknek közvetlen tudomásuk van az engedményezés létrehozásáról. Ennek azért van jelentősége, mert az utasítási jog gyakorlója minden kétséget kizáróan csak a disztribúciós jogok jogosultja lehet.

A felperes szerint a megállapodás léte azért is lényeges, mert a peres felek között nem jött létre új szerződés, pusztán a felperes és II.r. alperes közötti disztribúciós szerződés szerinti garanciális kötelezettségének tett eleget, amely rendelkezés rögzítette, hogy a disztribúciós megállapodás megszűnését követő 12 hónapon keresztül felperes köteles a garanciális szolgáltatásokat teljesíteni.

A felperes több bizonyítási indítványt tett a megállapodás tartalmának megismerésére, azonban ezeket mellőzte az elsőfokú bíróság.

Kiemelte a felperes azt is, hogy a felperes irányába történő kapcsolattartás azonos személyhez köthető, aki mindhárom alperes vonatkozásában képviselői jogosultsággal bírt. Többek között erre alapította a közös károkozásra vonatkozó állítását a felperes.

Tehát mindezek alapján megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság nem tett eleget a másodfokú határozatban rögzített tényállás felderítési kötelezettségének, a felperes által előadottakat nem értékelte és az előterjesztett bizonyítási indítványokat mellőzte, mint szükségtelent. A jogerős ítélet ki sem tért arra, hogy az

elsőfokú eljárásban tett indítványok elutasítását milyen okból találta okszerűnek. Mindezek alapján a jogerős ítélet a Pp. 3. § (4) bekezdésébe, illetve a 221. § (1) bekezdésébe is ütközik.

Lényeges eljárási szabályt sért az elsőfokú bíróság abban az esetben, ha a másodfokú bíróság iránymutatásait figyelmen kívül hagyva hozott újabb határozatot, ezért az ítélet tábla az első fokú ítélet helybenhagyásával megsértette a Pp. 252. § (2) és (3) bekezdését is.

Hivatkozott a Pp. 141. § (2) és (6) bekezdésében foglaltakra, előadva, hogy a jogi képviselővel eljáró féllel szemben a kiemelt ügyekben is terheli a bíróságot e rendelkezésekben megfogalmazott kötelezettség, amelyeknek ha a bíróság nem vagy nem teljes körűen tesz eleget, jogszerűen nem alkalmazhatja azokat a jogkövetkezményeket, amelyeket a törvény annak elmulasztásához fűz. A bíróság azonban e felhívás hiányában járt el a jelen eljárásban.

Az I.-II.r. alperesek felülvizsgálati ellenkérelmükben a jogerős ítélet hatályában való fenntartását kérték. A megismételt eljárással kapcsolatos érvelésre előadta, hogy az elsőfokú bíróság a hatályon kívül helyező végzésben foglaltaknak maradéktalanul eleget tett. Nyilatkozhatta a feleket az I. és II.r. alperes közötti cégjogi és kötelmi viszony tekintetében és lehetőséget adott álláspontjuk írásbeli kifejtésére. Hivatkoztak arra, hogy az ítélet tábla csak a releváns bizonyítás lefolytatását tartotta szükségesnek a végzésében. Közömbösnek tartotta az engedményezéssel kapcsolatos okfejtést, mert a felperes maga sem a disztribúciós szerződés megszegését állította a Ptk. 318. §-a alapján. A felperes szerint az I.r. alperes által megküldött és felperes által megválaszolt felhívás új szerződést hozott létre, amelynek felmondásával az I.r. alperes szerződésszegést követett el, tehát nem a disztribúciós szerződés körében állította a szerződésszegést. Az engedményezés a II.r. alperest a disztribúciós szerződés alapján megillető jogok tekintetében történt, ezért közömbös egy másik, állítólagosan létrejött új szerződés megszegésének elbírálása során. A szerződésen kívüli károkozásra alapított igény tekintetében szintén nincs jelentősége az engedményezési jogügylet létének vagy nemlétének.

Megjegyezte, hogy a felperes nem tett tényelőadást arra nézve, hogy az engedményezésnek milyen jelentősége van, a kereseti követelését hogyan befolyásolja e minőség megállapítása. E tekintetben a bizonyítani kívánt tényeket sem jelölte meg.

A felülvizsgálati kérelem hivatkozásával szemben az engedményezést követően a II.r. alperes tiltotta meg a felperesnek a szervizelési tevékenység végzését.

Alapítván hivatkozott a felperes a Pp. 141. § (2) és (6) bekezdésének megsértésére is.

A III.r. alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában való fenntartását kérte.

A felülvizsgálati kérelem az alábbiak szerint alaptalan.

A Pp. 272. § (2) bekezdése szerint a felülvizsgálati kérelemben meg kell jelölni azt a határozatot, amely ellen a felülvizsgálati kérelem irányul, azt, hogy a fél milyen tartalmú határozat meghozatalát kívánja, továbbá elő kell adni - a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely megjelölése mellett -, hogy a fél a határozat megváltoztatását milyen okból kívánja.

A Pp. 275. § (2) bekezdése értelmében a Kúria a jogerős határozatot csak a felülvizsgálati kérelem és a csatlakozó felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálhatja felül, kivéve, ha a pert hivatalból megszünteti, vagy ha a határozatot hozó bíróság nem volt szabályszerűen megalakítva, illetve a határozat meghozatalában olyan bíró vett részt, akivel szemben a törvény értelmében kizáró ok áll fenn.

A fenti rendelkezések alapján a felülvizsgálati eljárásban a jogerős ítélet csak a felülvizsgálati kérelemben megjelölt jogszabályok megsértése alapján bírálható felül.

Általánosságban a megalapozatlanságra hivatkozás nem alapozza meg a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését a felülvizsgálati eljárásban, annak alapján a fél nem kérheti a jogerős ítélet teljes terjedelemben való felülvizsgálatát. Csupán a felülvizsgálati kérelemben megjelölt, konkrét jogszabálysértést megalapozó indokok alapján bírálható el, hogy jogsértő-e a jogerős ítélet vagy sem.

A felperes felülvizsgálati kérelmében kizárólag eljárási szabálysértések miatt kérte a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését.

A Pp. 275. § (3) és (4) bekezdése szerint eljárási szabálysértés csak abban az esetben eredményezi a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését, ha az az ügy érdemi elbírálására lényeges kihatással van.

A perbeli esetben azonban ilyen, a jogvita érdekét érintő lényeges eljárási szabálysértés nem állapítható meg.

Helytállóan hivatkozott arra a felülvizsgálati kérelem, hogy a hatályon kívül helyező végzésbe foglalt kötelező utasításokat az alsóbb fokú bíróságok az új eljárás folytatásakor és az új határozat meghozatalakor kötelesek figyelembe venni.

Az ítélet tábla 6.Pf.20.537/2012/4. számú végzésében azért helyezte hatályon kívül az elsőfokú bíróság részítéletét, mert jogi álláspontja szerint „nem mellőzhető az alperesek egymással fennálló kapcsolatának a részletes feltárása és annak a kötelmi jog szempontjából történő minősítése”, az I. r. alperes esetleges jogi felelősségének szempontjából ugyanis nem közömbös, hogy a felpereshez címzett jognyilatkozatait milyen minőségben tette meg. Emiatt az elsőfokú bíróság számára azt írta elő, hogy a felek meghallgatása és az „esetlegesen felajánlott releváns bizonyítás lefolytatása” szükséges.

Az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban az ítélet tábla hatályon kívül helyező végzésében adott utasításnak megfelelően eljárva a

tényállás megállapításához szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta. Az ítélet tábla ítéletében helyesen fejtette ki: az elsőfokú bíróság az új eljárás lefolytatása során kellő módon tisztázta az I. és II. r. alperes közötti kapcsolatot. Megállapítható, hogy az I. r. alperes a II. r. alperes felhatalmazása alapján tette meg nyilatkozatait a felperes felé, amelyeket a II. r. alperes jóváhagyott.

Miután az ítélet tábla végzése kizárólag a releváns bizonyítás lefolytatását írta elő az elsőfokú bíróságnak, és ennek az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban eleget tett, így a másodfokú bíróság - az elsőfokú eljárás lényeges szabályainak megsértése hiányában - helytállóan mellőzte a Pp. 252. § (2) bekezdésének alkalmazását.

A Pp. 252. § (3) bekezdése alapján - abszolút hatályon kívül helyezési ok hiányában - hatályon kívül helyezésnek a fellebbezési eljárásban akkor van helye, ha a bizonyítási eljárás nagy terjedelmű vagy teljes megismétlése, illetve kiegészítése azt indokolja. Az ítélet tábla ennek alapján sem valósított meg eljárási szabálysértést a következők miatt.

A felperes felülvizsgálati álláspontja szerint a jogerős ítélet a Pp. 206. § (1) bekezdésébe ütközik a bizonyítékok okszerűtlen mérlegelése miatt.

A Pp. 206. §-ának (1) bekezdése értelmében a bíróság a tényállást a felek előadásának és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékoknak az egybevetése alapján állapítja meg, a bizonyítékokat a maguk összességében értékeli, és meggyőződése szerint bírálja el.

A bizonyítékok mérlegelése akkor valósít meg törvénysértést, akkor ad alapot a bizonyítékok felülmérlegelésére, ha az ítélet megalapozatlan, illetve a bíróság a döntéshez szükséges tényeket nem tisztázza, a bizonyítékok mérlegelése során iratellenes megállapítást, kirívóan okszerűtlen, a tényekkel logikai összefüggésben nem lévő következtetést von le. Azonban a jogerős ítélet a bizonyítékok okszerű és ellentmondás nélküli mérlegelésén alapult, ezért a Pp. 206. § (1) bekezdésének megsértése nem állapítható meg. Az ügyben eljáró bíróságok a tényállás megállapításához szükséges releváns bizonyítási eljárást lefolytatták, annak okszerű mérlegelésével állapították meg a tényállást, amelynek alapján helytálló jogi következtetés levonásával hozták meg döntésüket.

Nem állapítható meg az sem, hogy a másodfokú bíróság ítélete megsértette a Pp. 3. § (4) bekezdését.

A Pp. 3. § (4) bekezdése értelmében a bíróság a bizonyítási indítványhoz, illetve a bizonyítást elrendelő határozatához nincs kötve. A bíróság a bizonyítási indítványhoz, illetve a bizonyítást elrendelő határozatához nincs

kötvé. A bíróság mellőzi a bizonyítás elrendelését, vagy a már elrendelt bizonyítás lefolytatását (kiegészítését, megismétlését), ha az a jogvita elbírálása szempontjából szükségtelen.

A fentiekből adódóan a bíróság nem köteles a fél által előterjesztett valamennyi bizonyítási indítványnak eleget tenni.

A felperes keresetében kártérítés megfizetésére kérte kötelezni az alpereseket.

A Ptk. 339. § (1) bekezdése alapján előterjesztett keresetét arra alapította, hogy az 1400/2002/EK rendelet (MVBÉR) és a 19/2004. (II.13.) Korm.rendelet szerződéskötési kötelezettséget ír elő az alperesek számára. Sérelmezte e körben a II.r. alperes részéről a III.r. alperes alapítását.

Emellett a felperes jogi érvelése szerint az I. r. alperessel 2004. október 29-én és november 2-án folytatott levélváltással új szerződés jött létre, amelyet az I.r. alperes jogellenesen mondott fel, ezért a Ptk. 318. § (1) bekezdése szerint e szerződés megszegéséből eredő igényt érvényesített az alperesekkel szemben. Harmadlagosan a Ptk. 6. §-a alapján arra hivatkozott, hogy az I.r. alperes 2004. augusztus 19-ig nem jelezte, hogy nem kíván új szerződést kötni, amivel a jóhiszemű felperest olyan magatartásra indította, amiből önhibáján kívül kár érte.

A megismételt eljárás során tett egyező alperesi előadás és a felperesnek írt levelek alapján megállapítható, hogy a korábbi disztribútori szerződésből eredő garanciális feladatok ellátásával kapcsolatos nyilatkozatok megtételére az I. r. alperes a II.r. alperestől kapott felhatalmazást. Mivel magából a disztribútori szerződésből eredő jogokat a felperes a fentiek szerint a perben nem érvényesített, így nincs olyan jogilag releváns tény, aminek bizonyításához az engedményezési szerződés tartalmának tanúbizonyítás útján történő tisztázása szükséges lenne.

Tehát az eljáró bíróságok a bizonyítási eljárás anyaga alapján helytállóan jutottak arra a következtetésre, hogy a felperes által indítványozott tanúbizonyítás lefolytatása az ügy érdemi elbírálása szempontjából nem bír jelentőséggel, tehát szükségtelen, ezért megalapozottan mellőzték azt.

Az ítélet tábla eleget tett a Pp. 221. § (1) bekezdésében foglalt indokolási kötelezettségének is. E szerint az ítélet indokolásában röviden elő kell adni a bíróság által megállapított tényállást az arra vonatkozó bizonyítékok megjelölésével, hivatkozni kell azokra a jogszabályokra, amelyeken a bíróság ítélete alapszik. Meg kell röviden említeni azokat a körülményeket, amelyeket a bíróság a bizonyítékok mérlegelésénél irányadónak vett, végül utalni kell azokra az okokra, amelyek miatt a bíróság valamely tényt nem talált bizonyítottnak, vagy amelyek miatt a felajánlott bizonyítást mellőzte.

Az elsőfokú ítélet tartalmazta, hogy a felperes további bizonyítási indítványait a bíróság azért mellőzte, mert az engedményezési szerződés létrejötté, érvényessége a felperes kártérítési igényének elbírálása szempontjából nem bír jelentőséggel, miután a követelés nem a korábbi disztribútori szerződésen alapszik (10. oldal 1.

bekezdés). Ezzel indokát adta annak, hogy a felperes által kért bizonyítás lefolytatására miért nem került sor. A másodfokú bíróság ítéletében rögzítette, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást a perbeli jogvita elbírálásához szükséges mértékben feltárta. Azt is kifejtette: az I. és II.r. alperes közötti, szerződésből eredő jogok átruházásával kapcsolatos, annak körülményeire vonatkozó bizonyítás nem bírt jelentőséggel.

Következésképpen - az elsőfokú bíróság jogi érvelésével egyetértve - a peres felek jogvitájának megítélése szempontjából indokolatlannak tartotta a felperes által felajánlott további bizonyítást.

Önmagában az, hogy a felajánlott egyes bizonyítási indítványok mellőzésének okára a jogerős ítélet külön nem utalt, nem eredményezi a Pp. 221. § /1/ bekezdésében írt indokolási kötelezettség elmulasztását.

A felperes azzal is érvelt, hogy a jogerős ítélet a Pp. 141. § (2) és (6) bekezdését is sérti. Ennek okát abban jelölte meg, hogy a bíróság a fentiekben meghatározott felhívás hiányában járt el.

A Pp. 141. § (2) bekezdése értelmében a bíróság - ha ez a tényállás megállapításához szükséges -, a feleket felhívja nyilatkozataik megtételére és lefolytatja a bizonyítási eljárást. A fél köteles a tényállításait, nyilatkozatait, bizonyítékait - a per állása szerint - a gondos és az eljárást elősegítő pervitelnek megfelelő időben előadni, illetve előterjeszteni. Ha a bizonyítás lefolytatása az első tárgyaláson ennek ellenére nem lehetséges, vagy csak részben lehetséges, a bíróság a tárgyalás elhalasztása mellett elrendelheti a per további előkészítését.

A (6) bekezdés szerint ha a felek valamelyike tényállításának, nyilatkozatának előadásával, bizonyítékainak előterjesztésével - a (2) bekezdésben előírt kötelezettsége ellenére - alapos ok nélkül késlekedik, és e kötelezettségének a bíróság felhívása ellenére sem tesz eleget, a bíróság a fél előadásának, előterjesztésének bevétele nélkül határoz, kivéve, ha álláspontra szerint a fél előadásának, előterjesztésének bevétele a per befejezését nem késlelteti.

E rendelkezések értelmében a bíróság feladata, hogy előzetesen tájékoztassa a feleket - jogi képviselővel történt eljárás esetén is arról, hogy a perben mely tények szorulnak bizonyításra, és a bizonyítás melyik felet terheli. Fel kell hívnia a feleket a per eldöntése szempontjából releváns bizonyítékaik előterjesztésére és tájékoztatni kell a feleket arról, hogy mi a jogkövetkezménye annak, ha bizonyítékaik előterjesztését elmulasztják.

A felperes felülvizsgálati kérelmében nem indokolta meg, hogy mely konkrét bizonyításra szoruló konkrét ténnyel összefüggésben maradt el a szükséges tájékoztatás, ami miatt nem került lefolytatásra a releváns bizonyítás, és ami a felperes pervesztességét eredményezte. A felperes tehát nem jelölte meg, hogy az általa állított jogszabálysértés milyen, a jogvita ténybeli és jogi megítéléséhez szükséges bizonyítási indítvány előterjesztését akadályozta meg, ami az ügy érdemi elbírálására kiható lényeges eljárási szabálysértést jelent. Ennek hiányában a Pp. 141. § (2) és (6) bekezdésére hivatkozás nem eredményezi a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését.

A fentieken túlmenően a felülvizsgálati kérelem a jogerős ítélet jogszabálysértő voltára vonatkozó egyéb értékelhető indokot nem tartalmazott.

A Kúria a jogerős ítéletet a felülvizsgálati kérelemben felhozott indokok alapján vizsgálta, amelyek alapján az nem jogszabálysértő, ezért a Pp. 275. § (3) bekezdése szerint hatályában fenntartotta. A pervesztes felperest a Pp. 78. § (1) bekezdése valamint a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) és (5) bekezdése alapján kötelezte az alperesek jogi képviselőjének ellátásával felmerült felülvizsgálati eljárási költségének megfizetésére.

A felperes a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdésének megfelelően köteles a felülvizsgálati eljárási illeték állam javára történő megtérítésére.

Budapest, 2013. október 16.

Dr. Baka András s.k. a tanács elnöke, Böszörményiné dr. Kovács Katalin s.k. előadó bíró, Dr. Pataki Árpád s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

Vné

tisztviselő